

Olenka

Jedeme na nádraží. Musíme. Začala válka. Říkal to táta. Válka začne tak, že zlo vyleze z hadí díry a pak prší bomby a granáty, které všechno zničí. Proto jsme se schovávali ve sklepě, žádné zemětřesení nebylo.

Už jsem velká, vážným věcem rozumím. A rozumím i tomu, proč teď jedeme na nádraží. Pojedeme totiž s mámou a Valinkou pryč. Pojedeme tam, kde nejsou otevřené hadí díry, takže z nich zlo neleze ven. Budeme tam s mámou, Valjou a psem Dobrem. Budeme tam čekat, až nám táta zavolá, že se můžeme vrátit.

Musíme jet. Až odjedeme, půjdou tátové hledat kouzelné kyje. Jsou ukryté pod městem. Je to už strašně dávno, co tam prapraprapradědové našich prapraprapradědů ty kyje schovali. Tenkrát taky bojovali se zlem a vyhráli. Můj táta ví, kde ty kyje jsou. On je najde a zažene zlo zpátky do díry. Pak se vrátíme domů...

Je mi líto, že nemůžu zůstat s tátou. Chtěla bych s ním být. Umím dobře hledat. I pes Dobro umí hledat. Vyčmuchal by ty kyje jako nic. Ale táta říkal, že válka není hra. Táta má pravdu. Bude lepší, když pojedeme pryč. Jinak bychom se museli pořád schovávat ve sklepě. To bych nechtěla.

...

Jsme na nádraží a je tu moc lidí. Valja zlobí. Nechce, aby ji máma držela. Vzteká se a pláče. Mračím se na ni. I pes Dobro

nespokojeně vrčí. Táta mu chtěl dát náhubek, ale Dobro se tomu bránil.

„Tati, Dobro přece nekouše,“ zastala jsem se ho.

„Ale do vlaku pes bez náhubku nesmí, je to nařízení,“ řekl táta a dál se snažil přesvědčit Dobru, aby si ho nechal připnout.

Pošeptala jsem mu do ucha: „Neboj, Dobro, až se nebude dívat, sundám ti ho.“

Náš Dobro je chytrý pes. Poslechne na slovo. Všem rozumí. Dal si říct a dovolil tátovi, aby mu náhubek dal.

Kdyby byla taková i Valja. Kdyby i jí stačilo říct, nedělej to, už stačí. Jenomže u Valji to nefunguje. Dělá si věci po svém. A když se jí něco nelíbí, klidně se rozbřečí na celé kolo. I teď brečí. Chtěla běhat, ale naši jí to nedovolili. Ani se nedivím. Hrát si mezi tolika lidmi nejde.

„Valinko, ukážu ti, co mám v batůžku, chceš?“ řekla jsem a sundala jsem batoh ze zad.

Sestra je zvědavá jako koza. Hned mi začala z batůžku vytahovat věci. Nebylo tam nic, co by se jí líbilo. Jen moje oblečení, Dobrův míček na házení a knížka.

Otevřela knížku a kecla si vedle Dobru na zem. Mámě se to moc nelíbilo. Nemá ráda, když se zašpiníme. Táta mávl rukou.

Sedla jsem si vedle sestry. Začala jsem listovat v pohádkové knížce. Vyprávěla jsem jí pohádku o zajíčkovi, který hledal rukavičku. Valinka se zklidnila. Pohádky má ráda. I já je mám ráda. Nejhezčí jsou ty, které si vymýšlí náš tatínek.

